

ΑΠΟ ΤΗ ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ ΣΤΟ ΚΑΡΤΙΕ ΛΑΤΕΝ

ΠΩΣ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΟΥΣΑΝ ΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΣΤΟ ΠΡΟΠΟΛΕΜΙΚΟ ΠΑΡΙΣΙ...

[Άπε τὸ περίφημο βιβλίο τῶν Φιλολογικῶν Ἀναμνήσεων τοῦ κ. Φρανσι Καρκῆ]

ΠΟ τὸ περίφημο βιβλίο τοῦ κ. Φρανσι Καρκῆ «Ἀπὸ τῆς Μονμάρτρης στὸ Καρτιέ Λατέν»—στὸ ὅποιο ὁ μεγάλος μυθιστοριογράφος ἔχει συγκεντρώσει τὴς φιλολογικῆς ἀναμνήσεώς του, παραλαμβάνουμε σήμερα τὴν παρακάτω ἐνδιαφέρουσα σελίδα, σχετικὰ μὲ τὶς ἀμοιβὲς ποὺ ἔπαιρναν ἀπὸ τὰ ἔργα τους πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο, οἱ Γάλλοι λογοτέχναι.

Ἐκεῖνο ποὺ κάνει τοὺς σημερινούς νεαροὺς πρωτόβγαλτους συγγραφεῖς νὰ διαφέρουν ριζικὰ ἀπὸ τοὺς συναδέλφους των, οἱ ὅποιοι ἔθεωροῦντο νεαροί...στὰ 1910, δὲν εἶνε μονάχα ἡ ὑπερβολικὴ ἀξιώσεις των καὶ ἡ θαθεὶα περιφρόνησι ποὺ αἰσθάνονται πρὸς τοὺς παλαιότερους, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀγάπη τους γιὰ τὸ γρῆμα. Ὁ διανοούμενος τῆς ἐποχῆς μας θέλουν μὲ τὸ πρῶτο κιάλας γεηρόγραφῶ τους νὰ κατακτηθῶν καὶ τὴν δόξα καὶ τὸν πλοῦτο! Δὲν τοὺς κατακρίνω, βέβαια, γι' αὐτό. Εἶνε παιδιὰ τῆς νεκρῆς καὶ ἀνυπόκριτης ἐποχῆς μας. Εἶνε ἀπληστοὶ καὶ ἀκόρεστοι. Δὲν μαθητεύσαν στὴ σχολῆ τῆς ὑπομνήσεως καὶ τῆς μετριοφροσύνης. Κ' ἔξ' ἄλλου, θέλουντων νὰ γινῶν τους τοῦα παραδειγματικὰ λογοτεχνῶν ποὺ ἐπλούτισαν μ' ἓνα βιβλίο—ἓνα βιβλίο πρὶν τὸ ἔκωναν καὶ δράμα καὶ σενάριο γιὰ φιλμ καὶ...ραδιοφωνικὴ ἀκόμα διάλεξι!... Γιατί, λοιπόν, νὰ μὴν εἶνε κ' οἱ νέοι μας ἀπαίτητικοί;... Ὡστόσο, ἀν καὶ καταλαβαίναμε καὶ δικαιολογῶ τὴν πλεονεξία τους, τὴν ἐπιθυμία τους νὰ κερδίσουν ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερα χρήματα ἀπὸ τὴν τέχνη τους, δὲν μπορῶ νὰ μὴ μελαγχολῶ, ἀναλογιζόμενος τὴν ἀφλοκέρδεια τῶν λογοτεχνῶν τῆς γενεᾶς μου, τῶν λογοτεχνῶν ποὺ πρωτογενερώθησαν ὑστερ' ἀπὸ τὰ 1900. Τὸ γρῆμα δὲν μᾶς ἐνδιέφερε τόσο, ὅσο ἡ δόξα, ἓνας καλὸς λόγος ἀπὸ ἓνα παλιὸν «δάσκαλο» ἢ ἡ δημοσιεύσις τοῦ κομματιοῦ μας σὲ «καλὴ θέσι» σ' ἓνα περιοδικόν. Καὶ πρέπει τώρα νὰ σημειώσω, ὅτι οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ μᾶς εἶχαμε ἀπόλυτὴν ἀνάγκη χρημάτων... Μὲ τὴν διαφορά, ὅτι δὲν φανταζόμαστε ποτέ, ὅτι θὰ μπορούσαμε νὰ ζήσουμε ἀπὸ τὰ τραγούδια ἢ ἀπὸ τὰ διηγημάτια μας. Ὁ Πιέρ Μὰκ Ὀρλάν ἔπαιξε φουσαρμόνικα στὶς ταβέρνες, γιὰ νὰ ζῆσῃ. Ἐγὼ, ἔκωνα κατὰ δαστήματα τὸν τυπογράφου. Ὁ Μὰξ Ζακόμπ βοηθοῦσε ἓνα θεῖο του, ποὺ εἶχε κατὰστημα νεωτερισμῶν. Ὁ Ζάν Πελλερὲν πούλοῦσε βιβλῖα στὶς προκυμαῖες τοῦ Σηκουάνης. Καὶ ὁ Μάριο Μενιὲ ζοῦσε...παίρνοντας δανεικὰ ἀπὸ τὴν στρατιὰ τῶν μεταμεσονυκτιῶν Ἀφροδιτῶν, ποὺ ἔτρεχαν ἀπὸ πίσω του, καταγοητευμένους ἀπὸ τὴν ποιητικὴν κόμμη του...

Μὰ—θὰ μὲ ρωτῆσατε—δὲν σουνέβαινε ποτέ νὰ πληρωθῶμε γιὰ τὰ κομμάτια ποὺ δημοσιεύσαμε στὰ περιοδικὰ καὶ στὶς εφημερίδες; Συνέβαινε, βέβαια, καὶ αὐτό—σὲ διαστήματα, ὁμως, τόσο ἀσπὰ καὶ, πολλὰς φορὲς, κατὰ τρόπο τόσο πρωτότυπο, ὥστε...ἀξίζει ὁ κόπος νὰ σὰς ἀφηγηθῶ μερικὲς τέτοιες περιπτώσεις, χαρακτηριστικῆς τῶν οἰκονομικῶν σχέσεων τῶν συγγραφέων ἐκείνης τῆς ἐποχῆς μὲ τοὺς «ἐργοδότες» τους.

Ποῖα λόγια θὰ μπορούσαν νὰ περιγράψουν τὴν κατάπληξι, ποὺ δοκίμασαμε ἓνα θράσος, τὸν μπάρο, ὅπου εἰμαστε συγκεντρωμένοι ὅλη ἡ τακτικὴ συντροφία, ὅταν εἶδαμε νὰ ἐμφανίζετὰ ὁ Μὰξ Ζακόμπ καὶ νὰ μᾶς λήθ τριβόντας τὰ χέρια του ἀπὸ χάρη:

—Παιδιά μου, πετὰ στὸ σύννεφο τὴν στιγμὴ!... Εἶμαι, ἔξαλλος, τρελλός ἀπὸ ἐνθουσιασμό! Εἶμαι περήφανος γιὰ τὸν ἐαυτόν μου! Εἶμαι εὐτυχισμένος, εἶμαι...

—Συμφωνοῦμε τίς ἐσοί! τὸν διέκοψε ὁ σκιταγράφος Ἐρουάρ, ὁ «ἐπίσημος» σήμερα σχεδιαστής τῆς «Βι Παριζιέν», ὁ ὁποῖος ἐργαζότανε τότε σ' ἓνός ἐργοστάσιου κηδεῶν, σχεδιάζοντας ἀλλεπάλληλους νεκρώσιμους συνθέσεις μ' ἓνα σταυρὸ πάντοτε στὸ φόντο. Πέ μας ἄμως, ἐπὶ τέλους, γιατί εἶσαι αὐτό ποῦ εἶσαι!...

—Ἐβαλα τὰ γυαλιὰ τοῦ Ματαμορέας! (*) θρυχήθηκε ὁ

(*) Σημ. τοῦ «Μπουκέτου». Ὁ Μὰξ Ζακόμπ κάνει ἐδῶ ἓνα λογοπαίγνιο, ἀνεπίσημο στὴν Ἑλληνικὴ. Ὁ ποιητὴς αὐτὸς ἀντιπαθεῖ τὸν Ζάν Μιαρέας γιὰ τὴν ἀκατάβητα του καὶ τὴν οὐδαιότητα του, καὶ τὸν φωνάζει Ματαμορέας. Ματαμόρ Γαλλικὰ θὰ πῆ: ἔπισημος, καυχισιάρης.

Μὰξ Ζακόμπ. Δὲν θὰ μποῦσὶ πεῖν νὰ καυχίετὰ πὼς πληρῶνται περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς ποιητὰς, παίρνοντας εἰκοσι πέντε φράγκα γιὰ κάθε τραγούδι του! «Ἔγω πληρῶθηκα σήμερα ἓνα ποιήματα πενήντα φράγκα!...

—Μήπως ἔγραψες καμιά νέα Ὀδύσσεια; ρώτησε, ἀπαθέστατα, ὁ Πιέρ Μὰκ Ὀρλάν, χωρὶς νὰ θγάλη τὴν πίπα του ἀπὸ τὸ στόμα του.

—Ὁχι, ἐκλαμπρότανε! Πληρῶθηκα πενήντα φράγκα γιὰ ἓνα ποιήματα δώδεκα στίχων.

Θεωρῶ περιττὸ νὰ σὰς πῶ, ὅτι ἀρχίσαμε ὅλοι ν' ἀμφιβάλομε γιὰ τὴν διανοητικὴν κατάστασι τοῦ φίλου μας... Μᾶς ἦταν, βλέπετε, ἀδύνατο νὰ παραδεχτοῦμε ὅτι θὰ θρισκόταν ἓνας διευθυντὴς ἐπιθεωρησεως τόσο τραχέως, ὥστε νὰ πληρῶσῃ στὸ Ζακόμπ πενήντα φράγκα γιὰ τρία τετράστιχα.

—Καὶ ποῦ θὰ δημοσιεύτῃ αὐτὸ τὸ ποιήματα; ρώτησε τὸ Μὰξ.

—Στὰ «Περιθώρια» τοῦ Εὐγενίου Μονφόρ... Διέβηλε! Ἦα πράγματα ἀρχίσαν νὰ γίνονται σοφάρια. Ἦα «Περιθώρια» ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες φιλολογικῆς ἐπιθεωρησεως καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς, ὁ μυθιστοριογράφος Μονφόρ, δὲν φημιότανε οὔτε γιὰ τὴν συμπαθεία του πρὸς τοὺς «νέους», οὔτε κ' ἂν γιὰ τὴν...γεναιοδωρίαν του!

Τέλος, ἀφοῦ πείσαμε τὸ Ζακόμπ μὲ ἀλλεπάλληλες ἐρωτήσεις, τὸν ἀναγκάσαμε νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ τὸ...ἀνεξήγητο αὐτὸ φαινόμενον! Ἦ ἀλήθεια, λοιπόν, στὴν περιπτώσει αὐτῆ, εἶνε πὼς ὁ ποιητὴς...πλήρωσε στὸ Μονφόρ πενήντα φράγκα γιὰ νὰ καταχωρηθῇ τὸ ποιήμα του στὴν τελευταία σελίδα τῆς ἐπιθεωρησεως. Τὸ τραγούδι αὐτὸ τὸ ἔγραψε ὁ Μὰξ κατὰ παραγγελίαν! Ἐνας εὐπορος νέος τὸν παρεκάλεσε νὰ γράφῃ ἓνα ποιήματα, σὸν ὅποιο θὰ ἐβριζε ὅλες τὶς γυναῖκες καὶ τὴν φιληλαδία του μακίανη ἰδιαίτερως. Κ' ἔδωσε στὸ Ζακόμπ ἑκατὸ φράγκα γι' ἀμοιβὴ καὶ γιὰ ἔξοδα δημοσιεύσεως, ἐλπίζοντας πὼς ἡ φίλη του, μὲ τὴν ὁποία τὰ εἶχε χαλάσει, θὰ ἔσκαζε ἀπὸ τὸ κακὸ τῆς, μὸλις θὰ διάβαζε αὐτὸ τὸ ποιήματα. Ἀπὸ τὸ ποσὸν τῶν ἑκατὸ φράγκων, ὁ ποιητὴς ἔδωσε τὰ πενήντα στὸ Μονφόρ καὶ κράτησε τὰ ὑπόλοιπα πενήντα ὁ ἴδιος—ἀποκτώντας συγχρόνως τὸ δικαίωμα νὰ λήθ ὅτι πληρῶθηκε ἓνα τραγούδι του πιο ἀκριβὰ καὶ ἀπὸ τὸ μιστὸ Ματαμορέας...

Ὁ Πιέρ Μὰκ Ὀρλάν

σο ἀκανόνιστα, ὥστε δὲν καταλαβαίναμε ποτέ λεπτὰ στὰ χέρια μας.

Θυμάμαι ὅτι, κάποτε, ὁ διευθυντὴς μιᾶς φιλολογικῆς ἐπιθεωρησεως μοῦ χρωστοῦσε δώδεκα φράγκα ἀπὸ τὴν δημοσίευσιν τεσσάρων τραγουδιῶν μου. Τὰ γραφεῖτα τῆς ἐπιθεωρησεως αὐτῆς θρισκότανουν. στὴν γωνία μιᾶς ταβέρνας, στὴν ὁποία ὁ διευθυντὴς διανυκτερεύε. Κάθε φορὰ ποὺ πήγαινα νὰ πληρωθῶ, ὁ ἐκδότης μ' ἔκανε νὰ φύγω...μεθυσμένος, τόσο μεθυσμένος, ὥστε ἐκλαίγα πικρὰ, ἐπειδὴ μοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ ἡ ἰδέα νὰ ζητήσω χρήματα ἀπὸ ἓνα τέτοιο λαμπρὸ ἄνθρωπον... Ἐννοεῖται, ὅτι μὸλις ξεμεθοῦσα, θυμώμενος τὰ δώδεκα φράγκα καὶ ξαναπήγαινα στὸ διευθυντὴ τῆς ἐπιθεωρησεως, ἀποφασισμένος νὰ ζητήσω ὁ ἑκατὸ ἀκριβὸν τὸν τὰ λεπτὰ μου... Καὶ—καταλαβαίνετε τὴ συνέχεια!

Ἦ δουλειὰ αὐτῆ θάσταξε τρία ὀλόκληρα χρόνια! Μιὰ μέρα, μπαίνοντας στὴν ταβέρνα, εἶδα ἀδειανὴ τὴν γωνία, στὴν ὁποία ἦταν μονίμως ἐγκατεστημένος ὁ διευθυντὴς.

—Ἦθανε ὁ καῦμένος! μὲ πληροφόρησε ὁ καταστηματοῦχος. Ὡστόσο, σὰς θυμήθηκε τὴν τελευταία στιγμὴ καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ σὰς ἀνοίξω πτωσίω ἓν κρῶσι γιὰ δώδεκα φράγκα... Ὅσα σὰς χρωστοῦσε δηλαδὴ!... Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἐκτελέσω τὴν τελευταία ἐπιθυμία τοῦ μακαριτοῦ... Θέλετε νὰ σὰς φέρω ἄμεσως κανένα μπουκάλι κρασί;...

Ἐνα χρόνον πρὶν ἀπὸ τὸν Πανευρωπαϊκὸν πόλεμον, ἓνας ἐπαρ-

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

‘Η γυναίκα είναι το άριστο έργομα του σύμπαντος. Λέστυγγ

‘Η γυναίκα είναι το ωραιότερο έλλάττωμα της φύσεως. Μιλτων

‘Η γυναίκα είναι η καρδιά του άνδρός. Π. Λερου

‘Η γυναίκα είναι το όργανο του διαβόλου. ‘Αγιος Βερνάρδος

‘Η γυναίκα είναι ο παράδεισος των ματιών μας, ο άδης της ψυχής μας και το καθάρτήριο του ποστοφολίου μας. Φοντενέλ

‘Η γυναίκα είναι ένα γλυκίσια ανάξιο των Θεών—δός φορεσ όμως δεν το βάζει τα μυρωδικά του ο διάβολος. Σαίξπηρ

‘Η γυναίκα κρύβει μέσα της το φαρμάκι του φειδίου και την κακεντρέχεια του διαβόλου. ‘Αγιος Γρηγόριος

‘Η γυναίκα είναι ένα τρυφερό και χαριτωμένο μυστήριο, που όλοι μας το λατρεύουμε χωρίς να το ξέρουμε. Βολταίρος

‘Η γυναίκα είναι ένα ποίημα, που για να κατορθώσει ο άνδρας να το νοιώσει καλά, πρέπει να το διαβάσει διακόσις επί πολλά χρόνια. Β. Ούγκω

‘Η γυναίκα είναι ένα μυστηριώδες όν. ‘Αν μελετήσετε τους ανθρώπους όλων των εθνών, που κατοικούν την ύψηλο, δεν θα βρήτε δυο γυναίκες που να έχουν τις ίδιες ιδέες. Κυρία ντέ Λαμπέρ

Στην ουσία της η γυναίκα είναι αίτιγμα και αντίφασις. Μολλιερος

‘Η γυναίκα είναι ένα όν έντελής μοναδικό. Είναι πανίσχυρος και αδύνατος συγχρόνος, μεγαλόκαρδη και μικρόκαρδη, συμπονετική και σκληρή, μπορεί όλα να τά σκεφθή και να τά πράξη. Ναπολέων

‘Η γυναίκα είναι ανώτερο απ’ τον άνδρα και στην ψυχή και στην ωμορφιά. Βύρων

Οι άγιοι θεωρούν την γυναίκα σαν ένα φορητό ζώο, οι ‘Ανατολίτες σαν ένα έπιπλο κι οι Εύρωπαίοι σαν ένα μαμωθόρεπτο παιδί. Έγώ νομίζω πως όλοι τους δεν έχουν γνωρίσει την γυναίκα. Ο Σακ Ουάιλντ

‘Η γυναίκα είναι το πιο τέλειον όν μεταξύ των πλασμάτων, είναι μια μεταβλητική πλάσις, μεταξύ του ανθρώπου και του άγγελου. Μπαλζάκ

‘Απ’ όλα τ’ άγρια θηρία η γυναίκα είναι το πιο επικίνδυνο. ‘Αγιος Χρυσόστομος

‘Η γυναίκα είναι συγχρόνος, όστι καλύτερο όπλο παράχει σ’ αυτό τον κόσμο. Είναι άγγελος για κείνους που την αγαπούν και διάβολος για κείνους που την μισούν. Γκαίτε

Κι’ αυτός άκόμη ο Θεός προσπάθησε να γράψη, ‘Ο πεζός του λόγου είναι ο άνδρας κι’ η ποιήσι του η γυναίκα. Δαντών

‘Η γυναίκα είναι πεισματάρα όσο και το μούλαρι, τεμπέλα όσο η γάτα, φιλάρη όσο η κόττα, δολία όσο η μαϊμού. ‘Ο έρωτικός της και η κακία της όμως είναι αδύνατον να συγκριθούν με κανέναν άλλου ζώου τον έρωτισμό και την κακία.

‘Η γυναίκα είναι έδωπος, το όποιον ο άνθρωπος μπορεί να καλλιεργήσει όπως αυτός θέλει. Μαυάιθ

‘Η γυναίκα είναι πιο μικρή κι’ απ’ τον θάνατο. Είναι η παγίδα των κυνηγών. ‘Η καρδιά της είναι δίχτυ και τά χέρια της άλυσσίδες.

‘Η γυναίκες είναι ικανές να παρασύρουν κι’ αυτούς ακόμα τους άγγέλους σ’ άτασσία. Σολωμός

‘Η γυναίκα είναι η δηλητηριασμένη εσώβερρα που μεταχειρίζεται ο διάβολος για να παση τις ψυχές μας.

‘Η γυναίκες είναι δαίμονες που μας έπινοούν στην κόλασι απ την πόρτα του Παράδεισου. ‘Αγιος Κυπριανός

‘Η γυναίκα είναι ένα ζώο που ευχαραστείται με τά σκολιδια του. Είναι εκείνη που προσθέτει στις άμαρτίες του ανθρώπου όλοένα και καινούργιες άμαρτίες. ‘Αγιος Αύγουστίνος

‘Ολόκληρη η κόλασι είναι στραμένη με γυναίκες γλώσσες. ‘Αθώας Γουέιν

‘Η χάρις της γυναίκας είναι μια άπαθι. Δαυίδ

‘Η καρδιά της γυναίκας είναι άβυσσος που δεν θα κατορθωθεί ποτέ το μέτρημά της.

‘Η γυναίκα που πουλάει τον έρωτά της, πουλάει έκλεινο που δεν έχει.

‘Η γυναίκες για ένα μονάχα είναι καλές: Νά μη συζητούμε μαζί τους. Νίτσε

χώτης, ο όποιος έκανε περιουσία στον τόπο του από το εμπόριο των κρασιών, αποφάσισε να έγκατασταθή στο Παρίσι και να παίξη ρόλο αναμορφωτού των γαλλικών γραμμάτων, εκδίδοντας ποιήματα και δοκίμια των πιδ...άγνωστων διανοουμένων. ‘Η έβρησι αυτή άναστατώσε τά καφενεία της Μοναύρτης, στα όποια οι «πιο άγνωστοι διανοούμενοι της Γαλλίας»—και, μεταξύ αυτών, και ο ύποφαινομένος—περιούσιος ήσυχο και άμέριμνο τις μέρες του, περιμένοντας τη δόξα νάρθη μόνη της να τους στεφανώση το μέτωπο... Τρέξαμε όλοι στα δωμάτια μας, σκαλίσαμε τά ντουλάπια, τά σεντούκια, τά γραφεία μας, ξεβώσαμε από την άφάνεια όλα τά παλιά κιτρινωμένα χειρόγραφα μας και...κάνανε πραγματική έπιδρομή στα γραφεία του φιλότεχνου εκδότου!

‘Ο εκδότης μας ύποδεδίχθη έγκάρδια, κάνοντας πως δεν προσέξε την τρισάθλια μας περιβόλη, μας έβαλε να καθήσουμε σε βαθείες και άναπαυτικές πολυθρόνες, μας προσέφερε πούρα και λικέρ, βρήκε να πη ένα καλό λόγο στον καθένα μας και άγύρασε, χωρίς πολλές συζητήσεις, τά χειρόγραφα που του πήγαμε!

—Δέν γνωρίζω αν θα σας κακοφάνη—ψιθύρισε εσφαικά ο εκδότης, με φανερή άμηχανία—δέν έρνω αν θα με παρεξηγήσετε...μήπως όμως έχετε ανάγκη καμιάς μικράς προκαταβολής; —‘Ω! όχι! άποκρίθηκε ο Λουί Ντυμύρ, με ύφος άνθρώπου, που τόν προσέβαλαν.

Μιά γερή, ύμιας κλωσιά του Πιέρ Μπενουά,—ο όποιος ζητούσε τότε να πλάσσει μια συλλογή ποιημάτων—επάνερε τον Ντυμύρ στην πραγματικότητα. Και τόν έκανε να τραυλήσι: —‘Η άλήθεια, θέβαια, είναι, ότι αν αυτό δέν σας έφερνε σε δύσκολη θέσι...μια μικρή προκαταβολή δέν θα ήταν άσχημη...

‘Ο εκδότης ύπεγραψε άμέσως σημειώματα στον ταμία του. Τη μέρα κεινη, πήρα τριακόσια φράγκα μαζεμένα, δεκαπέντε έλλοχρυσια ναπολεόνια! Λίγο έλειπε να παραφρονήσω από τη χαρά μου...

‘Υστερ’ από έξη μήνες ο εκδότης κυκλοφορούσε είκοσι συγχρόνος τόμους νέων και άγνωστων λογοτεχνών... ποιήματα, διηγήματα και φιλοσοφικά δοκίμια... ‘Η ελάττωτες έφημερίδες που μας έκαναν την τιμή ν’ άσχοληθουν με μας, έπαίνασαν μονάχα την άφογη εμφάνισι των βιβλίων και δέν βρήκαν χαρακτηρισμούς αρκετά σαρκαστικούς για να ειρανευθούν το περιεχόμενό τους!...

‘Όταν, ύστερ’ από έξη μήνες, εξερράγη ο Πανευρωπαϊκός πόλεμος, ο εκδότης δέν είχε πουλήσει, συνολικά, ούτε πενήντα αντίτυπα, από τά είκοσι βιβλία του τώπως... Και ύστερ’ από λίγους μήνες, άφου σπατάλησε όλη την περιουσία του για την έκδοσι βιβλίων—που είναι σήμερα περιζιτήρια από τους βιβλιοφίλους,—ο Ρεντέλ (σας άποκαλύπτω επί τέλους τ’ όνομα του ιδεολόγου εκδότου, ο όποιος άνοιξε καινούργιους όρίζοντες στον κόσμο του βιβλίου) αυτοκτόνησε ένα πρωί, φτευσώντας μια σφαίρα στ’ ό κρανίο του, ανάμεσα στα θανά που αγματίσαν οι άπουλήτοι τόμοι στην άποθήκη του! ΦΡΑΝΣΙ ΚΑΡΚΟ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΤΟΥ ΦΑΙΡΜΠΑΝΚΣ ΥΙΟΥ

‘Ο Ντυγκλας Φαίρμπανκς υιός, θρισκότανε, πριν από δυο βδομάδες, στο Χόλλυγουντ, όταν ξαφνικά έλαθε από το Παρίσι μια τηλεγραφική πρόσκλησι, με την όποια τον παρακαλούσαν να πάη στη γαλλική πρωτεύουσα, για να παρευρεθθή στην πρώτη προβόλη της τελευταίας ταινίας του «Αικατερίνη της Ρωσίας». ‘Ο Ντυγκλ δέν θέλησε να χάση τη μοναδική αυτή ευκαιρία να ξαναβή το άγαπημένο του Παρίσι. Μπήκε, λοιπόν, άμέσως στο τρένο και τράβηξε για τη Νέα ‘Υόρκη. Σκόπευε ν’ άναχωρήσει με το ύπερωκεάνιο «‘Ιλ ντε φράνς».

Μά όταν το τρένο έφτασε στην Νέα ‘Υόρκη...το ύπερωκεάνιο είναι έτοιμο! ‘Ο Φαίρμπανκς υιός, δέν απελπισθηκε. Νοίκιασε μια άτράκτα και διάταξε τον οδηγό της να διευθυθή όλοταχός προς τον ώκεανό, για να προφθάση το καρέφι. Τού ύπερωκεάνιο όμως αυτό έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα και ο Ντυγκλ άρχισε να το παίρνη άπόφασι, ότι δέν θα τ’ άπρόκασι και ότι δέν θα μπορούσε να θρισκεται έγκαιρος στο Παρίσι.

Ξαφνικά, ένν’ ο καλλιτέχνης ήταν έτοιμος να πη στον οδηγό του να γυρίσουν πίσω στο λιμάνι της Νεας ‘Υόρκης, φάνηκε πάνω από το κεφάλι τους ένα ύδροπλάνο. Μια φαινή ιδέα πέμισε από το νού του Ντυγκλ. Έκανε διαφορικά νοήματα του πιλότου, τον άνάγκασε να κατέβη, πήδησε ύστερα στο ύδροπλάνο και, μετά παρέλευσι μιας ώρας περίπου, είχε προφθάσει το ύπερωκεάνιο και έφευγε από μικρό ύψος στο κατάστρωμα, μ’ ευκρίνισια που θα την ζήλευε και αυτός άκόμα ο πατέρας του!

Και έτσι, χωρίς όνδ’ από πέισμα του, ο Φαίρμπανκς υιός, κατώρθωσε να θρισκεται στο Παρίσι στις 20 ‘Ιανουαρίου!

Η οικονομική μας σελις διαφωτίζει και τόν πλέον άνίδεο κι’ άπληκτικό άναγνωστή μας περι τής πορείας των οικονομικών πραγμάτων του τέπου μας